

Вони встають живими у словах:

«Смієшся ти, а я ридаю, друже».
Як ти у них, ніхто, українська дүше,
Так не сміявсь, не плакав у віках!

З того плачу котився небом жах,
Того сміху і пекло не заглуше...
їх два було, чиє ширяння — дуже,
Чиє крило — напруга і розма́х.

Та рід й земля, що праведно — суворі,
Лиш одного взяли у вартові:
Нехай згучить в чужинному соборі —

«Не мертві будьте, душі, а живі», —
Нам із-над круч рокоче, «Заповіте»,
Твоє «вставайте, кайдани порвіте!»

Прага, 1938

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS I».